

ZIELSVERWANTEN door Elizabeth Barlo

Elke dag zit de oude man op het bankje in de bushalte aan de overkant, van vier minuten over negen tot vier minuten over half zes, in weer en wind. Hij heeft een open schriftje op zijn schoot, een zilveren pen in zijn hand. Steeds als er weer een bus is vertrokken en de mensenmassa is opgelost, maakt hij met een gelukzalige glimlach op zijn gezicht een aantekening. Niemand spreekt hem ooit aan.

En elke dag zie ik hem zitten vanuit mijn raam, op drie hoog. Ieder half uur verschijnt er een gele bus, die mij het zicht op hem ontnemt. Meestal gedurende één minuut, maar soms wat langer, als een aantal moeders met kinderwagens instapt, of een passagier iets zegt tegen de chauffeur. Dan rijdt de bus weer verder en wordt het beeld weer zoals het was.

Om tien uur, vier minuten voordat bus vijftien verschijnt, pakt de man een rode beker uit zijn zwarte tas, schroeft de dop eraf en neemt vijf slokken. Dan schroeft hij de dop er weer op en stopt de beker terug in zijn tas.

Om tien over half elf, zes minuten nadat bus twintig is vertrokken, tast de man in de zak van zijn grijze jas en pakt een bruine koek. Hij haalt het cellofaan eraf, stopt het terug in zijn zak, en eet de koek in vijf happen op.

Om negen over twaalf, vijf minuten nadat bus vijftien is weggereden, pakt hij wederom zijn tas, ditmaal om er een blauwe brodtrommel uit te halen. Hij haalt het deksel eraf en eet twee witte boterhammen op, elk in zeven happen. Daarna doet hij de brodtrommel weer terug in zijn tas.

Om vijf minuten voor half drie, negen minuten voordat bus twintig komt, verdwijnt zijn hand in zijn andere jaszak en haalt hij een groene appel tevoorschijn. Hij neemt elf happen en doet het geelbruine klokhuis terug in zijn zak.

Vandaag begint als elke andere dag. De bussen komen en gaan, net als de beker, en de koek. Maar dan, om vijf over half twaalf, als bus vijftien langzaam wegrijdt, en in diens kielzog het

vertrouwde beeld weer tevoorschijn zou moeten komen, is plotseling alles anders. Mijn hart begint te bonzen, het zweet breekt me uit en ik staar geschokt naar het lege bankje.

Dan hoor ik opeens een schel geluid, wat me vaag bekend voorkomt. Ik denk na. Het is zo lang geleden dat ik dat geluid heb gehoord. Ik hoor het opnieuw, en ineens weet ik weer wat het is. Mijn deurbel.

Even zit ik verstart in mijn stoel. Dan sta ik moeizaam op en schuifel enigszins vertwijfeld naar de voordeur, onderwijl de hoge stapels ontwijkend. Met trillende vingers maak ik de koperkleurige ketting los. Ik draai de knop om en trek de deur langzaam open.

Daar staat de oude man. Hij pakt zijn tas en haalt een schriftje tevoorschijn. Een vlag van verrukking trekt door mijn lichaam. Het is een zwart schriftje met een gouden rand. Net als dat van mij.